

спецификата на тяхната брачност, полово-възрастова и семейна структура; съотношението между активната и неактивната съставки на ромската общност (изобщо в света и конкретно в отделни страни); и други такива.

Може само да се съжالياва, но поради споменатите вече условия, фактори и причини, демографската наука все още не разполага с достатъчно репрезентативни (както в количествено, така и в качествено отношение) данни за миналите и съвременните демографски процеси сред ромското население в света.

Констатацията на този неотраден факт обаче не бива да се интерпретира прибързано, сковано и догматично. Ако тази констатация се абсолютизира, то тя може да наведе на отказ от каквито и да са научни усилия за изясняване на демографските процеси сред ромското население. Вземането на евентуално такова решение ще бъде по-скоро бягство от научни задължения и научна отговорност, а не разумен и плодотворен подход към един открит за по-нататъшни изследвания проблем.

По-точно, тази констатация следва само да предпазва циганолозите от прибързани формулировки, тези и концепции. А това означава, че наличните и предстоящите изследвания в редица отношения носят белезите на несъвършенство, което в процеса на въвеждането на научна методология и научна методика постепенно следва да се сведе до желаниа и възможен минимум. Още повече, че различните страни в света имат различен опит и богатство в това отношение. За щастие, както вече бе подсказано, България не се намира в най-неизгодно положение. Напротив, както ще имам възможност да покажа, след малко, в много отношения тя предлага значително по-благоприятни условия и предпоставки за циганоложки изследвания, третиращите разглежданите тук етнодемографски проблеми.